

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

Μὲ τὸ βιολί
τῶν εἴκοσι χρονῶν

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΚΥΠΡΟΥ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ 1986

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

Μὲ τὸ βιολί
τῶν εἴκοσι χρονῶν

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΚΥΠΡΟΥ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ 1986

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΧΟΡΟ

ΠΟΙΗΤΗΣ:

Ὡ νύχτα, καλλονή μελαχροινή
γιομάτη πάθη Ἑλληνικά,
ποιὰ φλόγα κόκκινη, πὺν λῆς
νὰ κόπηκε ἀπὸ μάλιστα δύση,
μοῦ πάτησε τὰ στήθη καὶ μ' ἀνάβει;
Ξαστράφτουν μέσα μου οἱ ὠδῆς
σὰν ρόδινοι ἀρραβῶνες,
κι' ὕμνοι πινδαρικοὶ μὲ γονατοῦν
σὰν ὁμορφιῆς ἐρωτευμένες,
κι' ἀκούω τὰ χορικά νὰ περπατοῦν
καθὼς μαγιάτικα ἀηδονίσματα
μαγευτικά.

Λυπήσου με, τῶν τραγουδιῶν ὦ φλόγα.
Κλωνι-κλωνι τοὺς στίχους ἐπλεξα
μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου,
κι' ἔμεινα πιά γυμνός,
ἀνθὸς κομμένος ἀπ' τῆ γῆ του
βασιλικός.

ΜΟΥΣΑ ΧΟΡΟΥ:

Χιλιόκαλλε γιατί μπορεῖς
ὅταν τὸν στίχο δένεις
– ἓνα κλωνι μαργαριτάρι –
τις πλάσες νὰ ὁμορφαίνεις,
ἀπὸ τὴν πλάση τῶν ἀνθῶν
καὶ τῶν πουλιῶν τὴν πλάση,
ὡς τίς πατρίδες τῶν θνητῶν
καὶ τῶν νεκρῶν τὰ δάση,
σήκου, τραγούδα καὶ γιὰ μέ,
τοῦ στίχου χρυσικέ.

ΠΟΙΗΤΗΣ:

Στὰ ἔπη μὲ πνεῦμα ἰωνικὸ
τις λεβεντιῆς σκαλίζω
καὶ σὲ ἄρπες αἰολικῆς τὰ μέλη
μ' ἀγάπες μεταγίζω
καὶ σὲ ἀττικοὺς αὐλοὺς τὸ δρᾶμα
μὲ χορικά σφραγίζω.
Μέ ποιᾶς πατρίδας τὸν σκοπὸ
τὸν ὕμνο νὰ σοῦ πῶ;

ΜΟΥΣΑ:

Σὲ ὅποιας πατρίδας, σὲ ὅποιο στίχο
τὴν τέχνη μου αναμέτρα,
ἀφοῦ ναι ἑλληνικὴ ἢ πατρίδα
κι' ἑλληνικὰ τὰ μέτρα.

ΠΟΙΗΤΗΣ:

Ἄς δόσουν τ' ἀκρογιάλια
τ' ἀνάερο χρῶμα
κι' οἱ βρῦσες οἱ βουνίσιες τὸ καθάριο
τὸ χρησιμοδοτικὸ τους στόμα,
ποῦ νύχτα μέρα τὸν ἀγέρα
στοὺς πιὸ λεπτοὺς ἀχοὺς λικνίζουν,
τὸ πιὸ βαρὺ νὰ πλάσω ἀπόσταγμα
ἀπ' τὸ συγκέρασμά τους,
σὰν μυροπόλης Κύπριος,
κι' ἔτσι πρωτάκουστα νὰ ὑμνήσω.
Κατέβα, ὦ ἔμπνευση, σὰν ἀστραπή
καὶ κάψε με κι' ἀνάστησέ με
καὶ δὸς τοῦ νοῦ τ' ἀριστοκράτη
τὸ πιὸ σοφὸ βιβλίον
καὶ τῆς καρδιάς τὸ λύχνο
τῆς πιὸ θερμαντικῆς
συγκίνησης τῆ φλόγα.

ΜΟΥΣΑ:

Τῆς ἀρμονίας καὶ τοῦ ρυθμοῦ πρωτόφαντο
στέκω βλαστάρι.
Καὶ πῆρα τίς κινήσεις
ἀπὸ τ' ἀεροσαλέματα τοῦ στήθους
καὶ τ' ἀεροφίλητα κλαδωσαλέματα
χειρῶν καὶ ποδαριῶν
ὡς τὰ φυλλοσαλέματα τῶν κεφαλιῶν
καὶ τῶν ματιῶν τ' ἀνοιγοκλείσματα
ἀπ' ὅλα πῆρα τίς κινήσεις
γιὰ νὰ σκαλίσω τὸν ρυθμὸ μου.
Κι' εἶπα τῆς μουσικῆς δευτερογέννητης
νὰ μὲ συνδράμει στὸ συγκέρασμα
τῶν σαλεμάτων ποῦχα πάρει
ἀπὸ πουλιῶν καὶ χορταριῶν
καὶ ζωντανῶν κινήσεις.
Κι' εἶπα τοῦ λόγου, στὰ στερνά,
ὅταν στὸν στίχο δέθηκε
σάμπως διμάλι στὸν ζυγὸ,
τὸ λυρικὸ τὸ πνεῦμα νὰ μοῦ δόσει
καὶ τρισπόστατη ἔγινα καὶ μιὰ
καὶ φούντωσα στὸ δρᾶμα τ' ἀττικὸ
καὶ νᾶμαι!

ΠΟΙΗΤΗΣ:

Σὲ εἶδα στὰ φύτρα πὸ αὐροφίλητα
ἢ ἀνεμοχτύπητα σαλεύαν
καὶ στὰ πουλιά πὸ τάνυζαν φτεροῦγες
κι' οὐρὲς πολύχρωμες στὸ πέταγμά τους,
στὰ ζωντανὰ σὰν τρέχανε
ἀπὸ τρομάρα ἢ ἀγαλλίαση,
στὰ ψάρια πὸ γλυστρούσανε
σὰν κόρες πὸ ἀποφεύγουν
γιὰ πείσμα ἓνα φιλί,
σὲ εἶδα σ' αὐτὰ σὰν σπέρμα
προτοῦ φανεῖ ὁ θνητός,
Σὲ εἶδα στὸ πρῶτο ξύπνημά σου
νὰ σπαρταρᾷ μέσα στὸν μόχθο
τοῦ κωπηλάτη καὶ τοῦ χτίστη,
τοῦ κυνηγοῦ καὶ του λατόμου
νὰ συντονίζεις τὴ δουλιὰ
καὶ νὰ τὴν ἀλαφρώνεις
σὰν τὴν ἐλπίδα καὶ σὰν τ' ὄνειρο.
Σὲ εἶδα καὶ στὴ βλάστησή σου,
σὰν ἄπλωνες κλαδιὰ καὶ φύλλα,
νὰ τρέμεις στὰ σαλέματα
πὸ κάνει ἢ μάνα στὰ μωρά της
ἄπληστο γιὰ κινήσεις
πὸ προμηνοῦν τὸν πόθο τῆς δουλιᾶς,
στοὺς καρδιοφλογισμένους ἔρωτες
σὰ δόλωμα καὶ σὰν προσάναμα,
κι' ὡς ξέσπασμα παρηγοριᾶς
στὰ σπιτικά τὰ πένθη,
στ' ἀγάλματα μπροστὰ σὰν ὕμνημα
σταλμένο κι' ἀπ' τὸ σῶμα,
στὸν πόλεμο, στὴν γαληνιά,
στὴν λύπη καὶ χαρά.
Σὲ εἶδα στερνὰ στὴν ἀνοιξή σου,
τοὺς πιὸ χρυσόθωρους ἀνθοὺς
μὲς τὴν Ἀθήνα τὴν ἰοστέφανη
νὰ τοὺς ραντίζεις
στὶς Βάκχες π' ἀλλοφρένιαζαν
καὶ στῶν Σατύρων τὰ τσακκίσματα
καὶ στοὺς Ἰππόλυτους πὸ πέθαναν
μὲς τὴν ἀγνότητά τους
σάμπως σὲ ὀμίχλη τυλιγμένους,
καὶ στὶς Ἥλέκτρες καὶ στὶς Φοίνισσες
σ' ὄλους τοὺς λίθους τοὺς πολύτιμους
τῶν ἀττικῶν δραμάτων.

ΜΟΥΣΑ:

Τραγούδα τὸ τραγούδι σου
τραγούδι Ἑλληνικό.
Μὰ ὅποιας πατρίδας τὸ τραγούδι
τραγούδι πάντα
καὶ τραγούδι Ἑλληνικό.

ΠΟΙΗΤΗΣ:

Στοὺς νιοὺς καιροὺς ξανάνθισμα
– πεθαίνει ἡ ὠραιότη;
Ὁ θάνατός της κοίμισμα
γιὰ χίλιες ἀναστάσεις
κι' ἀνθήσεις κελαδηστρες –
Στοὺς νιοὺς καιροὺς ξανάνθισμα:
καὶ σ' εἶδα στοὺς κοζάκους
φυτὰ τῆς στέππας ἡρωϊκά,
στὸν οὐγγαρέζικο τὸν κάμπο
μὰνα τοῦ σιταριοῦ,
κι' ἀπάνω στὸ Τυρόλο
σὰν ἀποθέωση τοῦ χιονιοῦ
καὶ τῶν λευκῶν ὄνειρων,
στοὺς μαυρομάτες Ἴσπανοὺς
καὶ μὲς τοὺς Κάφρους,
σὲ κάθε γῆ, παντοῦ
ποὺ σέρνεται τὸ σπέρμα τοῦ θνητοῦ.

ΜΟΥΣΑ:

Τραγούδα καὶ τραγούδα,
ρίξε φτερὸ τὸν στίχο
σὰν πεταλούδα,
κάψου μέσα στὸν ἦχο
τὸν φλογιστή.

ΠΟΙΗΤΗΣ:

Μὰ πάντοτε ἡ Ἑλλάδα
θρησκεία καὶ ἀποθέωση.
Ρόδο ὁ συρτὸς
κι' ὁ κρητικὸς χρυσάφι
κι' ὁ τσάμικος βασιλικὸς
κομμένος φύλλο-φύλλο,
κι' ὁ μπάλος ὁ τρισεύγενος
σὰ γαμπρικὸ μαντήλι
κι' ὁ καλαματιανὸς
ἀνθοκωνσταντιῶτο,
κάθε χορὸς Ἑλληνικὸς
τοῦ κάμπου, τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ νησιοῦ
πνεῦμα Θεοῦ σπαρμένο
στὸ σείσμα τοῦ ποδιοῦ.

ΜΟΥΣΑ:

Σήκω καὶ χόρευσε
χορὸ κυπραῖκο
καὶ πέσε κι' ἀποσβύσου.

ΠΟΙΗΤΗΣ:

Στὰ στήθη μου ὅ,τι εἶχα
τὸ ξόδευσα καὶ στέκω
φύλλο κομμένο πρῶτο
πὸν καρτερᾶ τὸ Νότο
γιὰ λυτρωτή.

ΜΟΥΣΑ:

Πέσε, κοιμήσου.
Τῆς λαμπερῆς εὐχαριστίας καρπὸ
τὸν κλῶνο αὐτὸ τῆς δάφνης
τὸν ἀπιθῶνω στὸ σεπτὸ
κεφάλι τῆς πατρίδας σου.
Κοιμήσου, χρυσικέ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΠΟΘΕΩΣΗ

Ξανθά πηδήματα οί άνθοι κι' άνθοι άερογραμμένοι
τὰ χίλια δυό πετούμενα και φυλλωσιές και ίσκιώματα,
μοσχοβολιές και φωτισμοί και φιλημένα χρώματα
κι' όποια ψυχή τὰ αισθάνεται κλαδώνει και πεθαίνει.

Τέτοια άνοιξη πρωτόφαντη ποιός κόσμος τή θυμάται,
ποιά φαντασία μουσική τήν είδε και τή σκάλισε;
Μόνο χωριάτισσα σοφή στοό κέντημα τή λάλησε
και τό παιδί τή χάρηκε πού μες τή σκιά κοιμάται.

ΑΝΘΟΙ:

Άπο τόν μίσχο μου πέρασε ή αύρα
σάν κινάμενος ίσκιος με γλύκα
κι' οί χυμοί άγγελικά μουό μίλησαν
κι' ανατρίχιασα σάμπως ναό πέρασε
τό μετάξι άπ' τό χνούδι μου μέσα.
Μά τί χρώματα πέταξα άνείπωτα,
τί μυρώματα ζάμωσα πόσα;
Τί προσμένεις, καρδιά, μες τήν ώρα
πού μεθαό άπ' τὰ δικά της ποτά;
Τί μελίσι ζυγώνει, γιαό κύττα
πεταλούδα σκλαβώνεται κι' έρχεται.
Τὰ στημόνια ποθούσα, τούς ύπερους.
Θαό πεθάνω, Θεοί, βοηθατε.

ΠΟΥΛΙΑ:

Όπου κλαδί, γλυκοκλαδί κλαδώνω,
σεό κάθε φυλλωσιά κι' εγωό φυλλώνω
και τὰ φτερά άπαλά όπου ή άπλα άπλώνω.
Χοροπηδωό ξανθά πηδήματα,
ωό! ρίχτε τὰ μοσκοβολήματα,
στολίστε, άνθοί, τὰ θεία ίσκιώματα
και δόστε μου τό χρῶμα, ωό χρώματα,
γιατιό άπ' τόν πόθο λυώνω
ώριμος καρπός στονό κλώνο.

ΖΩΝΤΑΝΑ:

Κάποιος οΐστρος περνά μες τὰ φρένα
και πετάνε τὰ πόδια φτερά.
Τὰ μαλλιά σαν τὰ φύλλα ταραάζουν.
Μες σταό στήθια μου βράζει ή άνάσα.

Τρέχα, πόδι, τὰ χόρτα γονάτισε,
χτύπα, ούρά, τὸν καθάριο οὐρανὸ
ποὺ κατέβηκε κάτω στὴ γῆ,
κι' ὦ! κορμί μου, κυλίσου στὸν κάμπο
ἀπὸ χῶμα κι' ἀνθὸ νὰ μυρίσεις.
Τοὺς Θεοὺς νὰ περνᾶνε γροικᾶω
μεθυσμένους στὴν κάθε μου φλέβα.

ΦΥΛΛΑ:

Ποιὰ λαχτᾶρα τὸ πράσινο κάνει
πιὸ λαμπρὸ νὰ φουσκώνει στὸ φῶς;
Γιατί τόσα σπουργίτια πηδᾶνε
στὰ κλωνάρια ποὺ σὰ νὰ φιλιοῦνται;
Γιατί τόσο κοπάδι δροσιᾶς
λαμπυρίζει καὶ λυώνει τὸν ἥλιο
κι' ἀπὸ κίτρινο χρῶμα πετιοῦνται
χίλια χρώματα ὀλοῦθε πρωτόθωρα;
Τῶν ἐντόμων τὰ σμάρια τί πάθανε
καὶ τρελλαίνουν τὸ γύρω μου ἀγέρα;
"Ὡ Θεοί, πῶς τρελλάθηκα κι' εἶμαι
σὰ καπνὸς ποὺ τὸν σπρώχνει ἡ πνοή;

ΕΡΩΤΕΣ:

"Ὡ! τὸ χρῶμα τ' ἀνθοῦ κελαήδησε
μὲς τοὺς πράσινους κόσμους τῆς πλάσης,
ὦ τὰ φῶτα μπουμπούκιασαν δίπλα
σὲ ποτάμια χρυσᾶ καὶ σὲ λίμνες,
ὦ! τὰ κύματα ἐκλάδωσαν γύρα
καὶ βαφτίσαν γιालοὺς καταγάλανους.
Τί θαυμάσιο μαρτύριον ἡ ζωή!
Σηκωθεῖτε, λαχτᾶρες, κι' ἀνάψτε
μὲς τὸν ἴσκιο τῆ μέθη χοροῦ,
ζυγιαστεῖτε φιλιὰ-περιστέρια
σὲ κλωνιὰ μεθυσμένα ἀπ' τὸ φῶς,
κι' ὦ! κοπέλλες ἀνοίχτε τὰ στήθη
νὰ τὰ ράνω μὲ χίλια μυρώματα,
κι' ὦ λεβέντες, ἀνοίχτε τὰ μπράτσα
νὰ μεθύσω στίς φλέβες σας πάνω!
Τί θαυμάσιο μαρτύριο ἡ ζωή!

ΙΜΕΡΟΙ:

Μοσκοβόλιες οἱ ἀμάραντοι ρίχνουν,
μυρωδάτα καμάκια τριγύρα,
καὶ γεμίζουν οἱ σκιὲς μουσικώτατο
πεταλούδισμα πόθου πρωτάνοιχτου.
Σὰ νὰ ζάπλωσε ἡ ἀνοιξη στήθια
πρωτομάλαγα, φῶς μαλαμάτου;

Τρεμολιώνουν τ' ἀγέρια τριγύρα
κι' ἓνα χέρι προσμένουν γιὰ χάδεμα.
Λαχταροῦν οἱ ζωὲς κι' ἀποχάνονται.

ΦΙΛΙΑ:

Κροταλίζουν σὰν ἄμμος ψιλὴ
σ' ἓνα φύλλο ἀσημιῶ σταλαγμένη
τὰ φιλιὰ πού κινοῦνται μὲ δίψα.
Χεροπάλαμα, ἀνοίχτε νὰ πέσουν,
βλεφαρόκλωνα, κλείστε ν' ἀγγίξουν,
κρिनოსτήθια, ὀρθωθείτε νὰ ράνουν,
μά, ὦ τριαντάφυλλα χεῖλη, ζαμώστε
στὶς βαφές σας βαθιὰ νὰ πεθάνουν.

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ:

᾽Ω! κοπέλλες, ἀνθοὶ γινωμένοι,
τὶς κλωστὲς τ' ἀργαλιῶ παρετείστε
καὶ τῆς γλάστρας τὸ πότισμα ἀφήστε.
Στὸ ποτάμι τὰ ροῦχα μὴν πᾶτε.
Ἄς προσμένουν τὰ γίδια στὸν βράχο
κι' ἄς βελάζουν στὸ λόγγο τὰ πρόβατα.
Τὸ χορτάρι μυρίζει, τ' ἀγέρι
σὲ δυνάμενο φῶς παραδέρνει,
στ' ἀκρογιάλι χυμᾶ ὁ οὐρανὸς
κι' ἔχει πέσει στὸν χεῖμαρρο ὁ ἥλιος.
Τὰ φουστάνια ξεσκίστε κι' ἀνοίχτε
νὰ φανοῦν οἱ λαχτάρεις τοῦ στήθους,
τὰ μαλλιά σας ξεπλέχτε, χυθεῖτε
μὲς τὴν πλάση πού λυώνει ἀπὸ πόθο,
στὴν παρθένα τὴν πλάση παρθένας,
ὦ κοπέλλες, ἀνθοὶ καὶ βασιλίσσες.

ΚΟΠΕΛΛΕΣ:

Στὸ χορὸ, παλληκάρια, ὀρθεῖτε
σὰν πετράδια στὸν ἄσπρο λαιμὸ μου
νὰ χαρῶ τὸ λεβέντικο πήδημα,
τὰ μαλλιά π' ἀνεμίζουν στὸν ἄνεμο,
τὸ κορμὶ σας φτερὸ πού ταράζει,
τὴ ματιὰ πού σκοτώνει τὰ πάντα.
Καὶ σκοποὺς τὸ λαιμὸ σας γεμίστε,
τ' ἀηδόνια νὰ παίζουν στὰ χεῖλη σας
νὰ γεμίσει ἡ ψυχὴ μου ἀηδόνια.
Καὶ στὸ πάλεμα ὀρμήστε λιοντάρια
γιὰ νὰ δῶ νὰ φουσκώνουν τὰ μπράτσα σας,
τὸ κορμὶ π' ἀνεμίζει σὰ βράχος
πού κυλάει ἀπ' τὸ βουνὸ πρὸς τὴ θάλασσα
κι' ὅπως πέφτει τὸ πόδι στὴ γῆ
νὰ κυττῶ νὰ τυπώνεται ἀχνάρι

κι' ἓνα σύγνεφο σκόνῃ νὰ ὑψώνεται.
Θὰ γεμίσω ἀπ' τὸ σῶμα σας ὄνειρο
καὶ θὰ γίνω σὰν ὄνειρο μέσα
στ' ἀνοιξιάτικα ὄνειράτα γύρω.

ΠΟΙΗΤΗΣ:

Τὰ τριαντάφυλλα κόψετε, κόσμοι,
μὲς τοὺς φράχτες π' ἀνθίζουν δεμένα
σὲ καμπύλες πανάρχαιες μὲ τ' ἄγρια
ποὺ πλουμίζουν τοὺς βάτους, κι' ὦ! φέρτε
τὰ τριαντάφυλλα φρόντισμα κόρης
ποὺ στίς γλάστρες σὰν ὕμνοι Κυπραῖοι
σὲ θεοὺς μεθυσμένους ξαμώνουν,
τὰ ποὺ μίσεψαν ρόδα καὶ πᾶνε
μετανάστες, τρελλοὶ χρυσοθηῆρες,
σὲ χειλάκια φρυγμένα ἀπ' τὸ πάθος,
καὶ σ' αὐτιά ποὺ ὄνειρεύονται χεῖλη
γιὰ ν' ἀκούσουν τῶν ὄρκων τ' ἀγέρι,
καὶ σὲ στήθη, φιλιὰ καρφωμένα,
τὰ τριαντάφυλλα, κόψετε, κόσμοι.

Σὲ ποτήρια γιομάτα κεράστε μου
τῆς αὐγῆς τὰ δροσάτα τριαντάφυλλα
νὰ ζυπνήσουν τὰ μάτια βαθιά μου,
τὰ τριαντάφυλλα, κεράστε, τῆς δύσης,
τὴν πατρίδα καὶ πλάση τῆς μέθης,
νὰ κοιμίσω τὰ μάτια βαθιά μου,
νὰ μεθύσω, κεράστε, τὰ ψεύτικα
χαραγμένα σ' ἀρχαίους ναοὺς,
σὲ μετῶπες καὶ στήλες καὶ κίονες,
τὰ ριγμένα σὲ εἰκόνες, τὰ χίλια
κεντημένα στὴν ἄτεχνη τέχνη,
μὰ γιομάτη ψυχὴ, τῆς χωριάτισσας.

Καὶ ζαπλώστε, τριαντάφυλλα, γύρω
χίλια χρώματα, χίλιες ὁσμές,
καὶ φωνάχτε ἓνα σίφουνα ἀντάρτη
νὰ τρελλάνει τὸ μάζεμα κι' ἔτσι
σὰν τινάζει τὰ φύλλα μεσοῦρανα
νὰ τινάζει κι' ἐμένα μαζί τους
ποὺ στ' ἀγκάλια τους ξάπλωσα ἄνερος
καὶ ρουφῶ σὰν τρελλὸς τὴν ψυχὴ τους.
Ποιὰ ζωὴ ξεπερνάει ἓνα θάνατο
μὲς τοῦ ρόδου τὸ ρόδινο θάνατο;

ΟΡΦΙΚΟΣ

Τὸ ξύπνημα τοῦ Ἐφήβου

*Ἦταν στιγμή χρυσόγραφη: τὸ ξύπνημα τοῦ ἐφήβου.
Μεθύσια γύρω κόκκινα καὶ βυσινιά τραγούδια.
Καὶ τῶν ὀνείρων ὁ λαὸς πλημμύριζε τὴν πλάση
σάμπως βαριά κουφόβραση μὲς τὴν καρδιά τοῦ θέρους.
Γεῖά σου! τριαντάφυλλο ἀνοιχτὸ καὶ κρίνε ἐσὺ πρωτάρη.
Σὲ τέτοιες ὥρες πέρασεν ἀπ' τοῦ παιδιοῦ τὴ νύχτα
στὸ πρῶτο σπιθοβόλημα, στὸν ὄρθρο, πρὶν ἀκόμη
ὁ αὐγερινὸς φανερωθεῖ σὰν προφητεία τῆς μέρας
ἀλλόκοτος κι' ἀλλόφρενος ὁ Ὀρφέας ὁ Κυπριώτης.*

*«Νιότη, χορεύτρα σὰν τὸ φῶς στῆς λίμνης τὸν καθρέφτη,
μπῆκα στὸ κλίμα σου καὶ νά! σὰν τὴν ὄχιά γλυστράω.
Δέξου τὸν νιόφερτο γαμπρό. Ξεκίνησα ἀπ' τὴ ρίζα
σάμπως μαγιάτικη ὁμορφιά καὶ στὰ κλαδιά ἀνεβαίνω.
Δόσε νὰ μπῶ στὸ φύλλωμα, νὰ μπῶ μὲς τὰ μπουμπούκια
καὶ στὸν καρπὸ νὰ σκορπιστῶ στρογγυλεμένο σχῆμα.
Θέλω τὰ ζώβεργα μαλλιά, τὴ δυνατὴ παλάμη,
θέλω τ' ἀχνάρι ἴσκιο βαρὺ, τὸν στίχο, ναὶ τὸν στίχο
μὲ χρώματα καὶ λούλουδα κι' ἦχο κυνηγημένο»
Κι' ἡ νιότη ἀπάντησε κρυφὰ μὲ τ' ἀνοιγμα τῆς μέρας,
στάλες κρασὶ γλυκόποτο σκορπίζοντας στὰ χόρτα:
«Μάθε νὰ παίζεις τὸ φιλι-σφραγίδα τῆς ἀγάπης,
στράτα ποὺ φέρνει στὴν καρδιά-σὲ βύσινα χειλάκια,
πνιγμένα στὸ ξελόγιασμα. Μάθε ν' ἀρπάει τὸ χέρι
τὰ στήθη σὰν τὸ ζώβεργο καὶ νὰ τὰ τυραννάει
σὰν τὰ πουλιά μὲς τὸ κλουβί. Καὶ στὰ μεριά περπάτα
σὰν ὄχεντρα φαρμακερὴ π' ἀναζητάει τὸ θύμα.
Μαθήτεψε στὸν ἔρωτα ἡ καρδιά σου νὰ μελώσει.
Φουντώνουν τότε τὰ μαλλιά καὶ δένουν τὸν ἀγέρα.
Κι' ἂν θες μὲς τὴν παλάμη σου τὴν τρικυμία σκλαβώνεις.
Πατᾶς τὸν βράχο γράφεται τύπος τ' ἀχνάρι αἰώνιος.
Παίρνεις τὸ λούλουδο ἀπ' ἐδῶ, τὸ χρῶμα ἀπὸ τὴν ἄλλην,
τὸν ἦχο ἀπὸ τὸ πέρασμα πουλιοῦ ξελογιασμένου
καὶ δένεται σταλιά-σταλιά τοῦ στίχου τὸ χρυσάφι».*

*Κι' ἡ Εὐρυδίκη πρόβαλε στοῦ ὀρίζοντα τὴ θύρα.
Καὶ ζύγωνε καθὼς τὸ φῶς καὶ χώριζε τὸ σχῆμα
καὶ φάνηκαν οἱ θησαυροὶ τοῦ στήθους ἰδρωμένοι
στῆς πεθυμιάς τὸ φούντωμα, τὰ χεῖλη σάμπως αἷμα
τῆς πιὸ πρωτόγονης φυλῆς, θρέμμα βουνῶν παρθένων,
σφεντόνα ἢ γάμπα τανυστὴ καὶ πλήγωνε τὸ μάτι.*

Τὸ χνούδι π' ἀπανώχειλο τοῦ Ὀρφέα δροσολογιέται.
Καὶ πύκνωσε στ' ἀνάσασμα καὶ πύκνωσε ὁ παλμός του
καὶ στὸ στομάχι φούντωσε πρωτόγονη γλυκάδα.
Κι' ὑψώθη ὁ στίχος θαλερὸς καὶ νίκησε τὰ δόντια:

“Ὅπως λυγίζει τὸ κλαδὶ στοῦ τρυγητῆ τὸ τράβηγμα
γιὰ νὰ κοπεῖ ἡ ὄπωρα
κι' αἰσθάνεσαι πὼς τὸ φυτὸ ριγᾷ σὰ νὰ τοῦ ρίχτηκε
γάμου στὸ σῶμα του ὦρα,

Λύγα καὶ πέσε στὸ πυκνὸ γρασίδι π' ἀνεμίζεται
στῶν ἴσκιων τὰ πλεξίδια
πράσινες πεθυμιές τῆς γῆς ποῦ δὲν ἀνέβηκαν ψηλὰ
στῶν κλάδων τὰ δεσίδια.

Ἔπесе ὁ κρίνος κι' ἔδεσε στὰ χέρια του τριαντάφυλλα
κι' ἔδειξε τὸ ζουμποῦλι
μιὰ βελονιὰ στὸ κέντημα καὶ τῆ στερνῆ γαρούφαλλο
ρίχνει στῆς γῆς τὸ τούλι.

Λύσε μὲ χέρι σταθερὸ τὸν δωρικὸ χιτώνα σου,
ξέστηθη δόσε λάμψη,
ὅπως στὴν ὦρα σκᾶ ὁ καρπὸς τὸ σπέρμα τ' ὀλοζώητο,
μιὰ ὑπόσχεση, νὰ λάμψει.

Νόμος θεϊκὸς στὰ σπλάχνα σου τῆς γέννας ἐκατάγραψε
τὴν πανέμνοστη κλήρα.

Δέξου τῆ δύναμη τ' ἀντρὸς καὶ κύτταξε ν' ἀναστηθεῖ
πλάσμα καινούργιο γύρα.

Ἄνθοι σ' ἓνα κλαδὶ περνοῦν ὁ Ὀρφέας κι' ἡ Εὐρυδίκη.
Λάμπουν οἱ πέτρες ζωντανές. Καὶ τὸ μελίσι στίχος.
Τὰ δέντρα ξεδιπλώνονται πρασινωπῆ ὁμορφάδα.
Καὶ τὸ πουλὶ καθὼς περνᾷ μιὰ ὁμορφὴ σκέψη μοιάζει.
Κι' ὕμνος ἀκούστηκε χρυσὸς ἀπὸ τὸ κάθε πλάσμα.

Πολυπρόσωπη Ἀγάπη, πυρῆνα τοῦ κόσμου,
μὲς τὴν πλάση σὰν ἔρωτας μόνο περνᾷς
καὶ λαμπρύνεις μ' ἀφάνταστη τέχνη τὸ τρίχωμα,
τὰ φτερά καὶ τὰ φύλλα π' ἀνθοῦν γιὰ νὰ σύρεις
τῆ γονὴ στὶς κοιλιές καὶ νὰ ζήσουν τὰ γένη.
Καὶ στὸ βύζαγμα στέκεσαι καὶ στὴν ἀνάθρεψη,
προστατεύεις ἐδῶ κι' ὀρμηνεύεις παρέκει,
μὰ μονάχα σὰν ἴσκιοι στοργῆς, γιὰ τὴ σβύνεις
ὅταν μάθουν τὰ ζᾶ νὰ ζητοῦν τὴν τροφή τους.

Μὰ στὸν ἄνθρωπο πότε στοργῆς τρυφεράδα
ξαγρυπνᾷς καὶ στὰ σπίτια δεσμοὺς σφιχτοκλώθεις,
τῆς φιλίας πότε παίρνεις τὴ δρόσο καὶ πλάθεις
τις ὁμάδες κι' ἀλαφρύνεις τὴν πίκρα τοῦ βίου.

πότε σκύβεις τὸ γόνυ σεμνὰ τῆς λατρείας
καὶ συνδέεις τὸν θνητὸ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Κόσμου,
πότε ἀγάπες ζυπνᾶς γιὰ τὴν φύση καὶ φέρνεις
τὶς καρδιὲς καὶ τὸν νοῦ πρὸς τὶς πρῶτες πηγές τους,
πότε μένεις στῆς πλάσης τὸν Ἔρωτα, θάμματα
καὶ παλμοὺς καρπεροῦς μὲς τὶς μῆτρες φυτεύοντας.

Χαῖρε! Ἀγάπη, τοῦ κόσμου θεμέλιο καὶ κλῶνε,
ἢ ἀρχὴ κι ἢ συντήρηση κι ὄλοι οἱ σκοποὶ του.
Ἀπὸ σένα, ὅπως κλῶνος πετιέται ἀπ' τὸ μάτι
κι ἀπ' τὸν κλῶνο τὰ φύλλα καὶ τ' ἄνθη καὶ τέλος
ὁ σκοπὸς – οἱ καρποὶ – πῶς βλασταίνει τὸ πνεῦμα
κι ἀπ' τὸν κλῶνο πῶς φτάνει στὰ φύλλα καὶ στ' ἄνθη
καὶ στερνὰ πῶς μᾶς δίνει καρπὸ σὰ διαμάντι!

Ἔπεσε ἡ νύχτα μάγισσα καὶ μὲς τῆ χύτρα κλῶθει
τὰ ὄνειρα, τὰ χρυσόνειρα, τοῦ νοῦ μας ἢ ἄλλη πλάση.
Ὁ Ὀρφεὺς κοιμᾶται στ' ἀνοιχτὸ τῆς Εὐρυδίκης στήθος
ὅπως παιδί πού ἀπόστασε μὲς τὸ πολὺ παιγνίδι.
Ρόδο τὸ φῶς ξεχώρισε. Ὁ αὐγερινὸς χλωμιάζει.
Ὅνειρα, τᾶστρα, κοπελιάς σκορπίζουνε σὰν στάχτη
καὶ χάνονται στοὺς γαλανοὺς ὠκεανοὺς τοῦ ἀπείρου.
Γεῖά σου! τριαντάφυλλο ἀνοιχτό, τῆς κελαδήστρας μέρας.
Στὰ ξάγναντα ὁ Ὀρφεὺς ὀρθὸς σάμπως ἠρώϊσση σκέψη
καμάρωνε τὸ ζῦπνημα τῆς μουδιασμένης γῆς:
πέρα τὸ στάχυ ὠρίμασε, ὁ κυρίαρχος τοῦ κάμπου.
Κομπόδεσαν τὰ κλήματα, πρασινοσταφυλιάζου
καὶ πλέκου-πλέκου τὸν χυμὸ στὸ πράσινο ἀργαστήρι,
φετερὸ τοῦ χωματένιου νοῦ. Τὰ ρόδα κοκκινίζουν
σάμπως βροστρύχια τῆς φωτιᾶς καὶ ξαστοχάει τὸ μάτι·
τὰ ζὰ κινήσανε ἱερὰ σὰ μέτωπο προφήτη·
κι οἱ δέντρινες κορμοστασιὲς ποτίζονται ἀπὸ ὕμνο
ἔτσι καθὼς τὶς πέρασε τ' ἀγεροχαῖδοδοί.
Ἡ γῆ στὴ γρήγορη ὄρα της μὰ στὴν ἀθάνατη ὄρα.
Ξάφνου τὸ μέλος τ' ὀρφικὸ κλαδώνει σὰν κισσός:

Χρυσοκίθαρη Μοῦσα, γεννήτρα τῶν μέτρων,
σὲ κρουστάλι ρυθμοὺς καὶ σὲ λέξεις πετράδια
καὶ σὲ μέλη χρυσάφια, βοήθα νὰ ψάλλω
τὸ πολύχρωμο θαῦμα τοῦ κόσμου, τῆ γῆ.
Κι ἁρμονίστε, φλογέρες, τοὺς ἤχους καί, λύρες,
κελαδήστε τοὺς τόνους κι ἀντίλαλε, τρέχα
νὰ μαγέψει τοὺς κόσμους ἢ ὠδὴ καὶ νὰ μείνου
ζωγραφιὲς οἱ κομηῆτες στοῦ αἰθέρα τοὺς κάμπους.
Πέτα, φῆμη, φτερὸ τοῦ βοριᾶ καὶ καρφώσου
σ' ἀσχημάτιστες σφαῖρες, ζυμώσου μαζί τους.

Χαῖρε, Γῆ, πού τῆ λάμψη δὲν ἔχεις κι ὥστόσο
ζεπερνᾶς καὶ τῶν ἡλιων τὰ πλήθη στὴ λάμψη:

Χίλια χρώματα έδω πλημμυρίζουν και χίλια
φτερουγούν καταρράχτες παρέκει και παίρνει
σέ γλαυκούς ούρανοūs και σέ πράσινα δάση,
σέ κορφές χιονισμένες και σέ λόγγους σκοτάδι,
ποικιλία ή ζωή τὸ ψυχρὸ φωτοβόλημα.
Και τή φλόγα δέν έχεις, πὸν ζεῖ, κι' ἀνασταίνει,
ἀπὸ κέντρα δικά σου βγαλμένη κι' ὡστόσο
μὲς τή φλόγα σαλεύεις κι' ἀλλάζεις και τρέχεις.

Ξεφυτρώνεις στὰ στήθη σου γέννες καινούργιες,
λαμποκόπημα έδω και σέ λίγο φουρτούνες,
τὰ λιοπύρια σου ἐκεῖ και σέ λίγο δροσιές,
ένας θάνατος πέρα, δυὸ γέννες έδω,
και περνοῦν οἱ αἰῶνες και πλάθεις και πλάθεις
ᾧσπου νάβρεις τὸν τύπο πὸν αἰώνιος θά μένει.
Τέτοιο δῶρο σοῦ χάρισε ὁ Πλάστης τῶν πάντων
πὸν σὰ νόμος τὸν κόσμο ὀδηγáει κι' ὀρίζει:
νά μοχθήσεις σέ γέννες αἰῶνα μ' αἰῶνα
ὡς νά δόσεις τὸ πλάσμα πὸν μοιάζει τοῦ Πλάστη.

Και τὸ πνεῦμα πὸν θάχει μὲ ἀρχή και ὅμως τέλος
δέν θά βρεῖ πουθενά θά φυτρώσει ἀπὸ σένα.
Θά βλαστήσουν διλήμματα, πίστες κι' ἀρνήσεις,
οἱ σκοποὶ τῆς ζωῆς θ' ἀνταλλάξουν σὰν ἄνεμοι,
πότε νότος και πότε βοριάς, πότε ζέφυρος,
θά πεθάνει ή ἀπόσταση, ὁ χρόνος θά λείψει,
δέν θά ὑπάρχει σκοτάδι κι' οἱ κόσμοι θά ζήσουν,
θά βρεθοῦν οἱ παλμοὶ κι' ή βαθιά τους οὐσία.
Και θά στέκεις, ᾧ Γῆ, σὰν σταγόνα μὲς τ' ἄπειρο
και θά βλέπεις νά ὀρίζει τὰ πάντα τὸ πνεῦμα σου.

Τὸν λόγο δέν ἀπόσωσε κι' ή Εὐρυδίκη δίπλα
ὅπως λυγίζει τὸ κλωνὶ μὲς τίς πολλὲς ὀπῶρες
φυσᾶ τ' ἀγέρι δὲ φυσᾶ, λυγίζει πρὸς τὸ χῶμα
ώραία καμπύλη πλάθοντας κι' ἀδράχνει λίγες πέτρες
σάμπως νά κορφολόγησε σπάνιου φυτοῦ λουλούδι.
Κι' ἀφοῦ τίς μύρισε μεμιᾶς – σάμπως νά μύριζε ή ψυχὴ της
ὅλα τ' ἀρώματα τῆς γῆς – τίς φέρνει πρὸς τὸ στόμα
μὲ τὴν εὐλάβεια τοῦ παιδιοῦ και τίς διπλοσφραγίζει
μ' ἕνα φιλι πὸν ξέφευγε ἀπ' τοῦ ἐπίγειου τὴν οὐσία.
Μετὰ τίς πέταξε μακριά, δίνοντας ὕψος λίγο,
κι' ὅμως δυσμέτρητο γιατί ροβόλησαν στὸ βάθος
γκρεμοῦ πὸν δίπλα της βαθὺ μισάνοιγε κρατῆρα,
και μίλησε σιγὰ-σιγὰ σὰν τίς ξομολογήσεις
– κι' ὅμως τὸ σιγομίλημα σὰν κήρυγμα μιλάει –:

Και τὰ τριαντάφυλλα ζωὴ κι' οἱ κρίνοι ἕνα τραγοῦδι
και ζωντανή ὁμορφιά

κάθε πουλιοῦ τὸ πέταγμα, τὸ κάθε ἓνα μαμούδι
ποῦ πλέει σὲ μέρα χρυσαφιά.

Καὶ τὸ πετράδι ποῦ κυττᾶς σὰ μάτι ἐρωτεμένου
σ' ὥρα ξετρελλαμοῦ
ἥλιος διπλὸς μέσα στὸ φῶς κι' ὕμνος ὁ ἀχὸς τ' ἀνέμου
στὰ φύλλα τοῦ δεντροῦ.

Τὸν ἄνθρωπο, ὅμως, κύτταξε, ροβόλα στὴν καρδιά του
καὶ μὲς τὸν λογισμό
σὰ σφήνα σφήνωσε καὶ στάσου στὰ ἔργατά του
μὲ μάτι κριτικό.

Τότε θὰ πάρει ὁ λογισμὸς φτερά γιὰ ν' ἀγκαλιάσει
τριγύρα ὅλη τὴ γῆ
κι' ἡ ξυπνημένη σου καρδιά τὸν χτύπο θὰ διπλάσει
ἀπὸ διπλῆ ζωή.

Τὸν λόγο δὲν ἀπόσωσε καὶ χάθηκε ὡς ὀμίχλη
ὄντας τὴν σπρώχνει ὁ ἄνεμος κι' ὁ ἥλιος τὴν σπαθίζει.
Ὁ Ὀρφέας τὸ νόημα δέχτηκε καὶ ροβολᾷ στὸν κάμπο,
γιὰ νὰ ὠριμάσει μέσα του τὸν ἄντρα σὰν ποῦ πρέπει,
κρατώντας μὲς τὸ στόμα του τοῦ τραγουδιοῦ τὸ ρόδο.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Σκάφτε βαθιά τὰ θέμελα τὸ σπίτι νὰ στεριώσῃ,
νὰ γίνῃ σὰν τὸν πλάτανο καὶ σὰν τὸ κυπαρίσι.
Μάστορα, σμίγε τὰ ὑλικά χωρὶς σφιχτοχεριά,
ρίχνε τὴν ἄμμο διαλεχτὴ μὲς τὸν σβυσμένο ἀσβέστη
καὶ μὲ τοὺς κάδους τὸ νερὸ καὶ σκόρπα τὰ χαλίκια.
Καὶ ρίχτε, μαστορόπαιδα, τὸ μίγμα μὲς τοὺς λάκκους
νὰ γίνουνε τὰ θέμελα πιὸ στέρεα κι' ἀπ' τὸ βράχο.

Δέντρα καὶ θάμνα καὶ φοντάνι
ἢ ρίζα τὰ κρατᾶ
τὸ κυπαρίσσι τὸ πλατάνι
καὶ τὴν τριανταφυλλιά.
Τὰ πρόβατα, τ' ἄθῳο τὸ βόδι
καὶ τὸ μικρὸ παιδί
ρίζα, βαθύριζα, τὸ πόδι
τὰ δένει μὲ τὴ γῆ.

Οἱ ἀπόγκρεμες κορφές τοῦ γύπα
τοῦ δίνουνε φωλιά,
τ' ἀκρογιαλιοῦ μιὰ κρύφια τρύπα
ψάρια φιλοξενᾶ.
Κι' οἱ λογισμοὶ μας κι' ἂν πετᾶνε
ἀπὸ τὴ γῆ κινουῖν,
στοὺς οὐρανοὺς ψηλὰ κι' ἂν πᾶνε
τὴ γῆ μας δὲν ξεχνοῦν.

Γεμάτη ἐλπίδες εἶναι ἡ γέννα
καὶ προμηνᾶ χαρὲς
σὰ φύλλα ἐκεῖ ξεμυτισμένα
στὶς χτεσινὲς βραγιές.
Εἶναι βαρκοῦλες ποῦ ὅλο πλένε
σὲ γαλανὸ νερὸ
καὶ στοὺς τριγύρω ἀνέμους λένε
γιὰ πανηγυρισμό.

Γεμίστε τώρα τὸ ποτήρι
γλυκόπιστο κρασί
καὶ πέστε γιὰ τὸν νοικοκύρη
τὴν πιὸ μεγάλη εὐχή.
Νᾶναι τὰ θέμελα γρανίτης
γερά σὰν τὰ βουνὰ
κι' ἡ καλωσύνη σὰ μαγνήτης
τὰ πάντα μέσα νὰ κρατᾶ.

Τις μαστοροπελέκητες νὰ φέρετε τὶς πέτρες.
Στρώστε πηλὸ καὶ τὴν κλωστή μὲ τὸ βαρίδι φέрте
νὰ δοκιμάσουμε καλὰ τοῦ τοίχου τὴν ἰσιάδα.
Ῥαῖα. Ποτίστε ἐσεῖς ἐκεῖ τὶς χαραγές μὲ ἀσβέστη.
Δουλεύετε ὅλοι μὲ ρυθμὸ νὰ προχωρεῖ ἡ δουλιὰ μας.

Πρωτοθαμάξεις στὸ πλατάνι
τὸν λυγερὸ κορμὸ
ποῦ ἀπλώνει κλώνους, φυλλομάνι
κι' ἴσκιο σπαρταριστό.
Καὶ τ' ὄμορφο τὸ παλληκάρι
ποῦ σέρνει τὸν χορὸ
ἔχει τὸ σῶμα γιὰ καμάρι
καὶ πρῶτο στολισμό.

Εἶναι κορμὸς κι' ὀλοῖσιο σῶμα
οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ
ποῦ ξεκινᾶνε ἀπὸ τὸ χῶμα
γιὰ τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ
καὶ στὸ κεφάλι τους κρατᾶνε
μὲ θάρρος τὴ σκεπή
καὶ προστατεύουν καὶ φυλᾶνε
ἀπὸ τὸ κάθετι.

Μοιάζουν τὴν τίμια μας τὴ σκέψη
ποῦ πάει πρὸς τὸν Θεό,
ὅταν ὁ ἥλιος βασιλέψει
καὶ πέσει στὸ νερό,
κι' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅλη τὴ μέρα
ποῦ πέρασε ἀγαθὴ
καὶ καθαρὴ σὰν τὸν ἀγέρα
ἀπὸ βουνοκορφή.

Τὸ χτίσιμο πιά τέλειωσε. Νὰ βάλουν τὰ δοκάρια
καὶ σταυρωτὰ νὰ καρφωθοῦν τὰ καθαρὰ σανίδια.
Μετὰ μὲ τάξη νὰ στρωθοῦν σειρές τὰ κεραμίδια.
Προσέχετε στὸ βάλσιμο. Δὲν πρέπει νὰ περνᾶει
νερὸ ὅταν βρέχει δυνατὰ κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ στάζει.
Ῥαῖα ἢ σκεπή, μαστορική, καθρέφτης τοῦ μαστόρου.

Ἄπ' τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης τώρα
ἥλιο καφτό, βροχή,
κατάκρυους ἄνεμους καὶ μπόρα
θὰ μᾶς φυλάει ἢ σκεπή.
Σὰν οὐρανοὶ γαλάζιοι θᾶναι
κι' ἀπάνω τους οἱ σκιές
ἀπὸ τὸν λύχνο θὰ χτυπᾶνε
τὶς χειμερνὲς βραδυές.

“Όταν πολλά παιδιά γεμίσει
τὸ σπίτι, ὥρα καλή,
ἢ σκέπη πιά θὰ πλημμυρίσει
ἀπὸ χαρᾶς φωνή.
Οἱ ἴσκιοι τότε ἀπ’ τὰ λυχνάρια
γιὰ τοῦ παιδιοῦ τὸ νοῦ
θᾶναι ρηγάδες, παλληκάρια
ἀλλοτινοῦ καιροῦ.

Καὶ τῆς γιαγιᾶς θᾶναι ἢ φοβέρα
γιὰ ὅσα παιδιά ἀγρυπνοῦν
οἱ ἴσκιοι ποὺ φεύγουνε πιὸ πέρα
καὶ λὲν νὰ κατεβοῦν.
Κι’ ἔτσι τὸν τοῖχο ἀκολουθᾶνε,
στὸ πάτωμα χτυποῦν,
τὰ πράγματα ὅλα καβαλλᾶνε
καὶ στὸ παιδί πηδοῦν.

Σὰν τῆ σκεπῆ ἄς μᾶς προστατεύει
τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ
κάτω ἀπὸ τούτη ἄς βασιλεύει
ἢ σκέψη τοῦ καλοῦ.
Τίμιες ἀγάπες τὰ δοκάρια
στή θέση νὰ κρατοῦν
καὶ τὶς φωνὲς ἀπὸ βλαστάρια
πολλὰ ν’ ἀξιοθοῦν.

Στρῶστε τῆ γῆ. Στὸ πάτωμα καρφώστε τὰ σανίδια.
Πυκνὰ χωρὶς χαραματιές. Τὴν ξώπορτα ἐφαρμόστε.
Παράθυρα καὶ τζαμωτά. Κι’ ἐκεῖ τὰ σκαλοπάτια.
Κάτι χερούλια, κλειδαριές... Κυττάχτε νὰ δουλεύουν.
Κάτι ποὺ λένε ἀσήμαντο πολὺ στὸ σπίτι ἀζίζει.

Μέσα ἀπ’ τὴν ξώπορτα βλασταίνει
ὁ κόσμος τοῦ σπιτιοῦ
κλειστός κι’ ὥστόσο αὐτὸς πλαταίνει
τὸ πλάτος τ’ οὐρανοῦ.
Στὴ μιὰ γωνιὰ θὰ μπεῖ κρεβάτι,
τραπέζι πέρα ἐκεῖ,
ἐδῶ σεντούκι ναί! καὶ κάτι
τ’ ἄδειο νὰ γεμιστεῖ.

Πρέπει στ’ ἀσφαλισμένα μέρη
νὰ φυλαχτεῖ τὸ βιὸς
μακριὰ ἀπ’ τὸ ἐπίβουλο τὸ χέρι
γιατ’ εἶναι ὁ θησαυρός,
εἴτε εἶναι ἀσήμι, εἴτε λογάρι,
εἴτε βαρὺ πανί,

εἶτε κρασιὰ κι' εἶτε σιτάρι,
στὸ σπίτι μιὰ πνοή,

Κλεισμένοι ἐδῶ μακριὰ ἀπ' τὰ μάτια,
θὰ ζήσουμε χαρές,
σκαλι-σκαλι τὰ σκαλοπάτια
θὰ πᾶμε ὡς τὶς κορφές
θὰ νοιώσουμε τὰ πάθη τώρα
κι' ἡ νιότη θὰ σβυστεῖ
καὶ θ' ἀντικρύσουμε μιὰν ὥρα
νὰ φεύγει πιά ἡ ζωή.

Τοὺς τοίχους πιά νὰ βάψουμε. Τριανταφυλλί; γαλάζιο;
Θέλετε νάναί κάτασπροι; Στὴν ξώπορτα ποιοῦ χρώμα
νὰ δώσουμε; Πρασινωπό; Καὶ στὰ παράθυρά σας
ποιοῦ προτιμᾶτε; Πράσινο τῆς ξώπορτας τὸ χρώμα;

Εἶναι στὸ πράσινο λειβάδι
σὰν στόλισμα ὁ ἀνθὸς
καὶ στὸ ἡμερώτατο τὸ βράδυ
τῶν ἀστεριῶν τὸ φῶς.
Τὸ καθαρῶτατο ποτάμι
παίρνει διπλὴ ὁμορφιὰ
καθὼς συρίζει τὸ καλάμι
πυκνὸ στὴ μιὰν ὄχτιά.

Κι' εἶναι στὴ νιὰ διπλὸ στολίδι
τὸ φῶς τοῦ φουστανοῦ,
τὸ ἀστραφτερὸ τὸ δαχτυλίδι
κι' οἱ πέτρες τοῦ λαιμοῦ.
Κι' εἶναι χαρὰ στὸ παλληκάρι
ἡ τάξη τοῦ μαλλιῦ,
τὸ κεντημένο τὸ ζωνάρι
καὶ τ' ἄνθος τοῦ αὐτιοῦ.

Γιὰ τοῦτο εἶναι χαρὰ τὸ χρώμα
στὰ μέρη τοῦ σπιτιοῦ.
Δίνει ξεκούρασες ἀκόμα,
λαχτάρα τοῦ ματιοῦ.
Καὶ λέεις τὸ βλέμμα ταξιδεύει
σὲ κάμπους καὶ βουνά,
δίπλα στὶς παραλίες χορεύει,
στὰ δάση περπάτᾳ.

Τελειώσαμε τὸ σπίτι πιά. Σᾶς δίνω τὸ κλειδί του.
Θεμελιωμένο πάντοτε. Νὰ ζήσετε σὰν τοῦτο.
Νὰ τὸ χαρεῖτε μὲ παιδιά, μὲ νύφες καὶ μ' ἀγγόνια.
Ὅσο βαστᾶνε τὰ βουνά τὸ σπίτι σας νὰ ζήσει
κι' οἱ νοικοκυρωσύνες σας νὰ κοσμοφημιστοῦνε.
Στρῶστε τραπέζια μὲ κρασιὸ στὸ σπίτι νὰ εὐχηθοῦμε.

Γαμπρός νὰ μπεῖς μέσα στὸ σπίτι
νὰ λάμψει γύρα σου ὁ ἀνθός
κι' ἡ νύφη σὰν τρανὸ μαγνήτη
νὰ σὲ κυτᾶ κι' ὡς φῶς.
Νὰ περπατᾶς καὶ τὸ ποδάρι
νὰ γράφετε στὴ γῆ,
νὰ ρίχνεις ἴσκιο γιὰ νὰ πάρει
ἴσκιο ἢ καλὴ βαρὺ.

Νύφη νὰ μπεῖς καὶ νὰ σαστίσει
ὁ ἀγέρας τοῦ σπιτιοῦ
κι' ὁ ἔρωτας νὰ ξεπηδήσει
ὀλόγυρα, παντοῦ.
Ν' ἀνθίζει τὸ κρεβάτι πέρα
σὰν χτενιστὲς βραγιᾶς
καὶ ν' ἀνασταίνουν τὸν ἀγέρα
δικές σου προκοπές.

Πολλὰ βλαστάρια νὰ γεμίσουν
τὸ σπίτι κι' οἱ αὐλές
κι' οἱ γειτονιὲς νὰ πλημμυρίσουν
χαρούμενες φωνές.
Στὸ σπίτι αὐτὸ νὰ παντρευτοῦνε
κι' ὅλοι νὰ τὸ εὐλογοῦν,
γενιὲς ἀράδα νὰ εὐτυχοῦνε,
νὰ ζοῦν, νὰ ζοῦν, νὰ ζοῦν.

